

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968348736/facsimile.pdf> (tilgået 04. december 2023)

Anvendt udgave: Fulvia

FEMTE AKT.

FØRSTE SCENE.

(Offentlig Plads i Alexandria. Samme Dekoration som i 1ste Akts 1ste Scene.)

(Fulvia, klædt som Broder Eugenius, ses siddende afsides paa en Stenbænk, halvt skjult af en fremspringende Murpille. Hun har trukket Hætten paa sin Kutte ned over Hovedet, som hun hviler mod Muren i en Stilling, der gjør det tvivlsomt, om hun sover eller er sunken sammen af Træthed.)

(Et Tog af blomstersmykkede Ynglinger og Piger komme fra Venstre og drage syngende og dansende over Skuepladsen.)

YNGLINGERNES KOR.

Hil Dig, o Eros, Dig priser vor Sang!

PIGERNES KOR.

Priser vor Sang!

YNGLINGERNES KOR.

Mindste blandt Guder, dog ypperst i Rang!

HELE KORET.

Ypperst i Rang!

Paa Olympen er ikke din Lige!

YNGLINGERNES KOR.

Hil Dig, bevingede, herlige Gud!

PIGERNES KOR.

Herlige Gud!

YNGLINGERNES KOR.

Alt hvad der lever maa lystre dit Bud.

HELE KORET.

Lystre dit Bud.

Selv til Tartaros naa dine Pile!

YNGLINGERNES KOR.

Skjøn er en Rus i den fyrige Vin.

PIGERNES KOR.

Fyrige Vin.

YNGLINGERNES KOR.

Tusindfold, Eros, dog skjønnere din!

HELE KORET.

Skjønnere din!

Det er dejligt at leve og elske!

(Idet Toget under forsat Sang og Dans fjerner sig til Højre, komme Malchus, Josephus, Lucas og flere Klosterbrødre tilligemed Menippos og Theodoros fra den modsatte Side.)

MALCHUS.

Saa sagte! sagte! Lad os give Tid,
til de er borte, — jeg har ikke Lyst,
saa tyk jeg er, at blive reven med
i Dansen af de kaade Hedningtøse,
— og I vel heller ikke —

LUCAS.

Himlen fri os!
Hvem tænker vel paa Sligt?

JOSEPHUS.

Her er jo Stedet,
hvor han har sat os Stævne! —

MALCHUS.

Stille! — Tys!

Han er alt kommen. Sé, der sidder han
med Ho'det lænet mod den haarde Sten
og tager sig en lille Morgenlur.
Naa, Herre Gud! Han kan nok være træt;
han har vel tilbragt Natten med at vaage
og bede hos en stakkels syndig Sjæl;
thi andet Ærind, kan jeg ikke tro,
har drevet ham herind.

LUCAS.

Jeg ikke heller;
han plejer ellers aldrig nogen Nat
at være borte fra vort stille Kloster.

MALCHUS.

Men dette Stævne, som han her har sat os
— hvad skal det sige?

JOSEPHUS.

Tys! han rører sig
og taler med sig selv som halvt i Drømme.

MALCHUS.

Bedst, at vi vække ham; — jeg vil mig rømme.

(rømmer sig.)

FULVIA

(som, idet hun bemærker dem, springer op fra sit Sæde og iler hen imod dem).

O, Gud ské Tak, at endelig I kom!

Jeg véd ej selv, hvorlænge jeg har siddet
i Skjul af Muren her og ventet Eder.

LUCAS.

Hvad er der skét? Har Noget skrækket Dig?

Mér end sædvanligt synes Du bevæget.

FULVIA

(søgende at beherske sig).

Spørg ikke, Brødre, hvad der er mig hændet
i denne Nat. — Jeg har kun lidt at sige,
kun et Par Ord. — Jeg stævned Eder hid
at møde mig i Staden her, fordi
jeg nødes til endnu i denne Stund
og uden Forberedelse at tage Afsked
med Eder Alle!

THEODOROS

(hurtig).

Ja, med disse her —

men ej med os; vi dele Skjæbne sammen,
ej sandt?

JOSEPHUS

(bonlig).

Hvis det er saa, da tag mig med!

Selv har Du, fromme Fader, givet mig
min fulde Frihed.

FULVIA

(adspredt).

Dunkelt jeg det mindes —
Du bad mig selv derom.

JOSEPHUS.

Det var i Gaar,
før Du forlod os.

FULVIA

(med et tungt Suk).

Ja, i Gaar — i Gaar,
men denne ene Nat har dynget Aar
paa min Erindring!

MALCHUS

(afsides).

Han er fra Forstanden!

LUCAS

(slaaende Hænderne sammen).

Du vil forlade os? Du — vor Abbed?
Umuligt!

FULVIA

(fast).

I maa vælge Jer en Anden!

MALCHUS

(afsides).

Jeg sagde nok: det kunde ikke gaa.
Han var for ung og mangled Bén i Panden.
— Hvo véd, hvem Valget nu kan falde paa?

THEODOROS

(til Fulvia).

Du følger altsaa os?

FULVIA.

Nej! Rejs med Gud —
jeg bliver her —

LUCAS.

I Staden? midt i Vrimlen?
Har Verden Dig bedaaet med sin Lyst?

FULVIA

(heftig).

Nej, den har dynget Bjerger paa mit Bryst
og knyttet mig end fastere til Himlen!

LUCAS

(bønlig).

Kom! vend tilbage med os — hør vor Bøn!

FULVIA

(vendende sig bort).

Jeg kan det ej! — Jeg høster nu min Løn.
— Jeg er ej den, I tror! — Vælg Jer en Anden!

MALCHUS

(afsides).

Hvem er han da? — Er han besat af Fanden?
Hvad gaar der af ham?

FULVIA.

Spild ej Eders Ord!

Mit Valg staar fast: Jeg gaar som Enebo'r
i Ørknen ud; der findes vel en Hule
et eller andet Sted, som kan mig skjule
for Dagens Lys —

MENIPPOS.

Hvor Du er, vil vi være!

FULVIA

(bevæget, men bestemt).

Nej! Korset skal I ud i Verden bære!
Følg Eders Kald! Velsignet være I!
— Og Dig, Josephus, staa Guds Engle bi!
Gaa med de To. — Mig maa I helst forglemme.

THEODOROS.

Nej! nej! — Dit Minde vil vi evigt gjemme!

FULVIA.

Saa mind mig da som En, der alt er død!

MENIPPOS.

Din Kind benægter det, den blusser rød,
og der er Kraft og Ungdom i din Stemme!

FULVIA

(idet hun fortvivlet vender sig bort).

Ja, det er Kvalen just, at jeg er ung,
at Livets Uro banker i mit Hjerte!
Alene maa jeg kjæmpe med min Smerte —
— gjør mig ej Afskedsstunden mere tung!

MENIPPOS

(dæmpet, idet han bøjer sig hen imod hende).

Hvad er der skét? O løs os denne Gaade;
hvisk den i Øret lønligt paa os To!

FULVIA

(fortvivlet).

Hvor kan til Mennesker jeg det forraade,
hvad neppe Himlen selv jeg kan betro!
— Endnu en Gang, Farvel! — det er mit sidste!

THEODOROS.

Saa skal vi aldrig sés i Livet mér?

FULVIA.

Det véd kun Han, som raader for hvad skér,
— som samler os, naar alle Grave briste!

(Hun vender sig bort fra dem og bedækker Ansigtet med sine Hænder. Tvillingbrødrene og Josephus tage Afsked med Klosterbrødrene, hvoraf nogle ledsage dem ud til Højre, medens Malchus og nogle af de andre, som nøjes med at vinke Farvel til de Bortdragende, blive tilbage og stikke Hovederne sammen i ivrig Samtale.)

(En forvirret Støj, blandet med Sang og Latter, høres nærmere og nærmere udenfor Skuepladsen.)

LUCAS.

Sé saa! der har vi alt den anden Flok!
hør, hvor de støje! —

MALCHUS.

Ja — Ungdommen raser!

LUCAS.

Afsted herfra! Jeg har alt faaet nok!

MALCHUS.

Ja vist! nu gjælder det at smøre Haser!

(Iler ud til Højre med de Andre, undtagen Fulvia, der bliver staaende, fortabt i sin Sorg, indtil Larmen er kommen saa nær, at hun skræmmes op; hun faar kun Tid til at ile hen til den modsatte Side.)

(En ny Flok af unge Kvinder med flagrende Haar, og af et vildere Udseende end de Første, komme, fulgt af en Flok skjæggede Mænd, jagende i bachantisk Jubel ind fra Venstre.)

KOR AF MÆNDENE.

Skjønne Mænader med flagrende Haar!
Stands dog, o stands dog og lad Eder fange!

KOR AF KVINDERNE.

Fang os, ja fang os, i Fald I forjaar!
skjæggede Fauner, vi er ikke bange.

KOR AF MÆNDENE.

Livet er kort, lad os gribe dets Lyst!
Kom, lad os favnes og kyskes og dandse!

KOR AF KVINDERNE.

Snart skal vi lande paa Skyggernes Kyst!
Tiden har Vinger — vi kan den ej standse!

KOR AF MÆNDENE.

Hjælp os, o hjælp os at holde den fast!
Skjænk os den Fryd, som en Kvindefavn rummer.

KOR AF KVINDERNE.

Ja, lad os favnes, thi Livet har Hast!
Vinen maa nydes, imedens den skummer!

(Fulvia, som under det Foregaaende er flygtet hen til Huset med det
fremspringende Bislag, trykker sig tæt op til dets Dør, men bliver op-
daget af dem.)

EN MAND AF FLOKKEN

(idet han med vilde Fagter nærmer sig hende.)

Ha, ha! Nej, sé dér — hvad er det for en Fugl?
Ved Eros og Bacchos: En Ugle, en Ugle!
Lad os sé paa dit Næb! Kom frem af dit Skjul!
Vi er Verdens lystigste Fugle.
Tør Du vise dit Ansigt i Solens Glands?
Er maaske Du en Kristen eller en Jøde?
I hvem Du saa er, Du skal med i vor Dands
eller stenes paa Stedet tildøde!

FULVIA

(bankende paa Døren.)

Frels mig derinde! Frels mig! luk mig ind!

(I det nogle af Flokken ville gribe fat i Fulvia, forsvinder hun gennem den aabnede Dør, som hurtig lukkes bag hende.)

MANDEN AF FLOKKEN.

Ha! ha! han forsvandt som en Snegl i sit Hus.
Hvad saa mér! hvad saa mér! lad os nyde vor Rus,
til vi stige derned, hvor der lyser ej Sol,
for at tilkaste Charon vor sidste Obol!

(De tumle støjende og jublende ud.)

ANDEN SCÈNE.

(Værelse i Enken Phrynes Hus.)

(Phryne koket, med Blomster i Haaret, kommer med Eugenius [D: Fulvia].)

PHRYNE

(sledsk.)

Kom! kom! Her er Du sikker. Hvil Dig
paa disse bløde Hynder. — Du er dog vel ikke
bange for at være ene med en ung Kvinde?
Ønsker Du Vin til at styrke Dig paa, skal jeg
selv række Dig et Bæger af den bedste, jeg
har, og slynge Blomster derom, for at vise Dig,
at Du er velkommen!

FULVIA

(sky.)

Nej Tak! Jeg trænger kun til at fatte mig
lidt.